

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **I. T.**, nar.
st. příslušnost, bytem v ČR:
zastoupena advokátem Mgr. Radimem Strnadem, sídlem Příkop 8, 602 00
Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2019, č. j. CPR-21181-2/ČJ-2017-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 8. 2. 2019 (doručeno soudu téhož dne) domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. 1. 2019, č. j. CPR-21181-2/ČJ-2017-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo

zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2017, č. j. KRPB-85337/ČJ-2017-060026-SV (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“ nebo „prvostupňové správní rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění platném ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí (dále též „ZPC“), a doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky. Počátek doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodu uvedeného v § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 ZPC anebo z důvodu dle § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Podle § 120a odst. 1 ZPC se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně pobývala na území ČR od 28. 4. 2015 do 6. 4. 2017 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, když jí nepříslušelo ani jiné oprávnění k pobytu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. V žalobě žalobkyně namítala, že ačkoliv bylo v napadeném rozhodnutí mj. konstatováno, že se na ni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC, oba správní orgány vycházely při takovém závěru jen ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, ev. č. ZS35679 ze dne 30. 5. 2017. Prvostupňový správní orgán k uvedenému závaznému stanovisku dokonce doplnil, že jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně v této souvislosti vytkla, že prvostupňový správní orgán bez dalšího vlastního zkoumání a prověřování převzal závěry uvedené v závazném stanovisku jako podklad pro svoji výrokovou část, v níž konstatoval neexistenci důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně podle § 179 ZPC. Výrok byl takto potvrzen i rozhodnutím žalované. Takový postup, včetně tvrzení závaznosti závazného stanoviska, nebyl v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC.
5. Ust. § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoliv obsah závazného stanoviska, a tedy závaznost citovaného stanoviska by pro správní orgán musela vyplývat až ze zvláštního zákona, které by současně podmiňovalo vydání rozhodnutí závazným stanoviskem. Z § 120a odst. 1 ZPC však žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nevyplývala. Z ustanovení pouze plyne, že tento orgán je povinen si takové závazné stanovisko vyžádat od ministerstva. Není zde

však uvedeno, že by toto závazné stanovisko bylo bez dalšího závazné pro vlastní rozhodnutí.

6. Podle žalobkyně z výše uvedeného vyplývá, že postup prvostupňového správního orgánu nebyl v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC. Prvostupňový správní orgán bez dalšího vlastního přezkumu toho, zda jsou na straně žalobkyně dány důvody znemožňující její vycestování z území ČR, učinil závěr, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC. Takový postup je však v rozporu s § 3 správního řádu, neboť jak již bylo výše citováno, v § 120a odst. 1 ZPC absentuje závaznost závazného stanoviska pro prvostupňové správní rozhodnutí, tedy že by prvostupňový správní orgán byl tímto stanoviskem bez dalšího vázán, aniž by sám měl možnost provádět další dokazování či vlastní správní uvážení.
7. Jestliže závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, konkrétně § 120a odst. 1 ZPC, pak postup správního orgánu, jenž vychází výlučně z takového závazného stanoviska, je postupem v rozporu s § 3 správního řádu, a je tudíž postupem nepřezkoumatelným. Pokud tak žalovaná na podkladě podaného odvolání potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí, pak tento postup žalované znemožnil přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.
8. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby obě napadená správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že nalézací správní orgán postupoval v souladu se zákonem, tj. v souladu s § 120a odst. 1 ZPC si vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování žalobkyně je možné (§ 179 ZPC). Ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem činěným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska je dotčeným orgánem. Překážky v cestování tak posuzuje v daném případě Ministerstvo vnitra ČR a nikoliv Policie ČR, což bylo také uvedeno v napadeném rozhodnutí. V případě žalobkyně je zřejmé, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když splnil svou povinnost a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, tj. zjišťoval, zda je vycestování žalobkyně možné. Současně byla žalobkyni v řízení poskytnuta ve smyslu § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když jí byla podle § 36 správního řádu dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně tedy měla možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, včetně předmětného závazného stanoviska a jeho podkladů. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, a také o povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Současně měla možnost sdělit veškeré skutečnosti, které by jí mohly být ku prospěchu, a to i v odvolacím řízení, což však neučinila. Policie ČR má tak za to, že se s existencí důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně dostatečně a v souladu se zákonem vypořádali jak nalézací správní orgán, tak i žalovaný.

10. V žalobě byla obsažena argumentace, na kterou nemohlo být plně reagováno v napadeném rozhodnutí. Proto se k tomu žalovaná v tomto podání vyjádřila, a dále odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, včetně shromážděného spisového materiálu. Současně uvedla, že je přesvědčena, že v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, přičemž nebylo shledáno žádné pochybení, pročež žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

IV. Další podání žalobkyně

11. Dne 25. 3. 2019 se žalobkyně prostřednictvím svého zástupce k věci vyjádřila tak, že i přes vyjádření žalované k žalobě na své žalobě nadále trvá, neboť trvají i důvody, pro které žalobu podala. Dále žalobkyně souhlasila s rozhodnutím věci bez nařízeného jednání a za tímto účelem vyčíslila náklady řízení, které spočívaly v nákladech na právní zastoupení.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. V nyní posuzované věci žalobkyně označila za sporný postup prvostupňového správního orgánu v tom, že bez dalšího vlastního zkoumání převzal závěry uvedené v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2017, ev. č. ZS35679, a na základě toho konstatoval, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování z území podle § 179 ZPC. Takový postup označila za nesouladný s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC, protože z nich žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neplyne. Z ustanovení pouze vyplývá povinnost správního orgánu vyžádat si od ministerstva takové závazné stanovisko, nikoliv však to, že by závazné stanovisko bylo bez dalšího závazným pro prvostupňové správní rozhodnutí. Pokud tedy prvostupňový správní orgán konstatoval, že na straně žalobkyně nejsou dány důvody znemožňující její vycestování z území ČR dle § 179 ZPC, pak takový postup byl v rozporu s § 3 správního řádu. Protože závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, prvostupňový správní orgán nebyl závazným stanoviskem bez dalšího vázán, aniž by sám neprováděl další dokazování či vlastní správní uvážení. Vycházel-li prvostupňový správní orgán pak výlučně z takového závazného stanoviska, je jeho postup dle žalobkyně nepřezkoumatelný. Pokud takový postup dále potvrdila i žalovaná, znemožnila provedení přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.
14. Krajský soud nemohl shora citovaným námitkám přisvědčit. Správní orgány postupovaly podle § 120a odst. 1 ZPC, podle kterého je policie povinna, v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 ZPC, si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Citované ustanovení prvostupňový správní orgán v dané věci plně aplikoval a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č.

ZS35679 ze dne 30. 5. 2017 k možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu. Uvedené stanovisko je součástí předloženého správního spisu. Ze závazného stanoviska vyplývá, že správní orgán v procesu jeho pořizování hodnotil, zda v případě žalobkyně existuje důvod pro shledání nemožnosti jejího vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 ZPC. Vycházeno bylo jednak z výpovědi žalobkyně ze dne 6. 4. 2017 a dále z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně šlo o informaci OAMP MV ČR - Ukrajina, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016. Veškeré získané informace jsou součástí spisového materiálu vedeného ve správním řízení o vyhoštění žalobkyně z území ČR.

15. Po posouzení výše citovaných podkladů závazného stanoviska a rovněž po posouzení výpovědi žalobkyně v rámci řízení o správním vyhoštění, v níž uvedla, že se na území ČR nenachází žádní přírodní členové její rodiny ani zde sama nesdílí společnou domácnost s občanem EU, a dále že ve vycestování na Ukrajinu jí nebrání žádné překážky a nebude tam ničím ohrožena, pak správní orgán, pořizující závazné stanovisko, v uvedeném nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V procesu vydání závazného stanoviska se správní orgán rovněž zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a rovněž posouzení výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl rozhodující správní orgán k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Posuzována byla rovněž otázka, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše citovaných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu § 179 ZPC. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, dospěl správní orgán v procesu vydání závazného stanoviska k závěru, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně, konkrétně v oblasti, lze považovat v současné době za natolik uspokojivou, aby umožňovala její bezpečný návrat do vlasti. K takovému závěru přispěly i aktuální zprávy týkající se země původu žalobkyně. Z nich jednoznačně vyplývá, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na jihovýchodě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům již nedochází. Město v oblasti, odkud žalobkyně pochází (a kde žije i její rodina), není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, ke kterým právě ve zmíněných dvou oblastech docházelo, nijak zasaženo. V západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena její bezpečnost v případě návratu. Život zde probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné

veřejné služby, a také činnost státních orgánů. Správní orgán rovněž oprávněně vyhodnotil, že u žalobkyně nejde o osobu zranitelnou, tedy o osobu v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním, nýbrž jde o osobu, která je schopna se o sebe v dostatečné míře postarat.

16. Posouzením výpovědi žalobkyně na pozadí dalších výše zmíněných skutečností a rovněž shora citovaného informačního zdroje, správní orgán neshledal žádný z důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně do země jejího státního občanství (podle § 179 ZPC). Dle provedených zjištění nic nebrání zpětné integraci žalobkyně v zemi původu. Vycestování žalobkyně není v rozporu ani s mezinárodními závazky ČR. U žalobkyně tedy nebyly shledány jakékoliv důvody ve smyslu § 179 ZPC, které by znemožňovaly její vycestování do země původu na Ukrajinu, a její vycestování je tak možné. Soud musí v této souvislosti zdůraznit, že žalobkyně sama neuvedla žádné důvody, resp. překážky, které by jí bránily ve vycestování do země původu. Ve své výpovědi naopak sdělila, že chce co nejdříve odcestovat domů na Ukrajinu. Na území ČR nemá žádnou rodinu, pouta či vazby. Pouze přátele a známé. Naopak na Ukrajině má celou rodinu, tj. manžela, děti a vnoučata. Na území ČR nemá žádný majetek, naopak na Ukrajině vlastní byt. Na Ukrajině vystudovala střední školu, hovoří nadále rodným jazykem a zachovává si kulturní a sociální vazby na zemi původu. Tato zjištění správních orgánů nejsou v žádném případě indiciemi, které by prokazovaly nemožnost vycestování žalobkyně do země původu, spíše naopak.
17. Ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 ZPC považuje uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo rozpornost vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Důvody uvedené v § 179 odst. 1 a 2 ZPC a znemožňující vycestování žalobkyně však v dané věci nebyly prokázány, jak plyne ze shora citovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2017. Zkoumáním nejen osobní situace žalobkyně, ale i politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, na podkladě posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobkyní, dospělo Ministerstvo vnitra ČR k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů znemožňujících její vycestování do země státního občanství a její vycestování je tak možné (§ 179 ZPC). Závěr není v rozporu ani s mezinárodními závazky ČR.
18. Podle názoru krajského soudu bylo v dané věci vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, jenž hodnotilo nejen osobní situaci žalobkyně, ale také politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině, včetně stavu dodržování lidských práv, a to vyčerpávajícím způsobem. Ke zjišťování těchto okolností (ohledně politické a bezpečnostní situace v cizí zemi, včetně dodržování lidských práv) je příslušnými instrumenty nadáno pouze Ministerstvo vnitra ČR. Proto také s odkazem na § 120a odst. 1 ZPC je policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění si vyžádat závazné stanovisko ministerstva k otázce možnosti vycestování cizince (§ 179 ZPC). To také policie v této věci učinila. Není tak důvodu, jak to činí žalobkyně, zpochybňovat postup prvostupňového správního orgánu či žalované v posuzované věci. V souladu s dikcí posledně citovaného ustanovení je policie povinna si

vyžádat „závazné“ stanovisko ministerstva a jako závazné je povinna toto stanovisko i respektovat. V této souvislosti soud poukazuje na nepravdivost dedukce žalobkyně o tom, že ačkoliv je správní orgán sice povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, z § 120a ZPC podle ní neplyne, že by toto stanovisko bylo pro prvostupňový správní orgán bez dalšího závazným. Podle krajského soudu totiž dikce ust. § 120a odst. 1 ZPC pro takový závěr žalobkyně nesvědčí.

19. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
20. Právní úprava obsažená v § 149 správního řádu má na mysli takové podkladové akty, které jsou „závazné“ pro navazující akty „podmíněné“. Z dikce, že jde o akty, které nejsou „samostatnými rozhodnutími“, se nesporně podává pouze to, že jde o akty, které nejsou způsobilé obstát samy o sobě, tedy jejich účel a poslání spočívá v tom, že slouží jako podklad, a to v daných souvislostech jako „podmiňující“ podklad pro vždy typově určité návazné rozhodnutí. Jde-li o závazné stanovisko podřaditelné beze zbytku pod § 149 správního řádu, pak takové závazné stanovisko nelze samostatně napadnout odvoláním. Přezkoumat je v odvolacím řízení je možné jen v rámci odvolacího řízení vedeného o odvolání proti rozhodnutí podmíněnému, resp. finalizujícímu.
21. Z dikce § 149 odst. 1 správního řádu dále plyne, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ze slovních spojení obsažených v tomto ustanovení „závazné stanovisko“ a „obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“ lze jednoznačně dovodit závaznost obsahu stanoviska pořízeného ministerstvem. Závaznost takového stanoviska je dále potvrzena v ust. § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož je policie povinna si takové závazné stanovisko od ministerstva vyžádat. O závaznosti obsahu takto vyžádaného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 5. 2017 v dané věci proto nemůže být mezi účastníky řízení sporu. Pokud pak nebyly další okolnosti nad rámec závazného stanoviska šetřeny prvostupňovým správním orgánem, jak tvrdila žalobkyně v žalobě, a bylo-li současně vycházeno z předmětného závazného stanoviska ministerstva, pak na tomto postupu nelze shledat nezákonnost, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydané závazné stanovisko bylo podáno vyčerpávajícím způsobem i se zhodnocením veškerých rozhodných skutečností (viz výše, blíže viz správní spis). Žalobkyně přitom ani jakkoliv nekonkretizovala, co mělo být předmětem dalšího zkoumání prvostupňovým správním orgánem, popř. žalované, anebo jaké rozhodné okolnosti případně nebyly vyhodnoceny v závazném stanovisku Ministerstva vnitra. Měla-li žalobkyně nějaké konkrétní důvody znemožňující její vycestování z území ČR na Ukrajinu na mysli, mohla je upřesnit či uplatnit. To však neučinila ve správním ani soudním řízení. Správní orgány se přitom zabývaly i případnou nepřiměřeností zásahu (rozhodnutí o správním vyhoštění) do soukromého nebo rodinného života žalobkyně (§ 119a odst. 2 ZPC) a přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC. Pochybení či nepřiměřenost rozhodnutí však s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti a platné právní předpisy nezjistily. V dané věci bylo vyžádáno závazné stanovisko ministerstva (§ 120a odst. 1 ZPC), v souladu s právními předpisy bylo zohledněno, a další – případně sporné okolnosti ve věci

nebyly zjištěny. Napadené rozhodnutí žalované tvoří s prvostupňovým správním rozhodnutím jednotný celek a rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

22. Oba správní orgány se překážkami vycestování ve smyslu § 179 ZPC dostatečně zabývaly a v souladu se zákonem vypořádaly. Řádně aplikovaly § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož byl prvostupňový správní orgán povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva o tom, zda vycestování žalobkyně je možné ve smyslu § 179 ZPC. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR je úkonem provedeným správním orgánem na základě zákona, není samostatným rozhodnutím a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu). Z uvedeného tak plyne, že překážky vycestování v první linii neposuzuje prvostupňový správní orgán, ani žalovaná ve své vlastní působnosti, nýbrž příslušný dotčený orgán. Závazné stanovisko, které se zabývalo existencí důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně ve smyslu § 179 ZPC, nemohly správní orgány přezkoumávat, a to z titulu vázanosti vydaným závazným stanoviskem (vázanost závazným stanoviskem plyne mj. i z § 149 odst. 3 správního řádu, podle něhož je-li v řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne). Nad to závazné stanovisko bylo v plném rozsahu logicky zdůvodněno (nezjistilo žádné důvody znemožňující vycestování žalobkyně) tak, že ve věci rozhodující správní orgány nemohly mít o závěrech tam uvedených žádné pochybnosti. Správní orgány pak nejen z těchto závěrů vycházely, ale doplnily je i o své úvahy, které vyplývaly ze zjištění učiněných jak z výpovědi žalobkyně, tak ze zajištěných písemných informací a rovněž potvrzovaly neexistenci důvodů znemožňujících vycestování a nenarušení soukromého a rodinného života žalobkyně. Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že prvostupňový správní orgán sám nic nezkoumal a odkázal jen na závěry závazného stanoviska ministerstva. Jak již bylo shora uvedeno, například hodnotil, že žalobkyně má celou rodinu na Ukrajině, na území ČR má pouze známé a přátele, hovoří rodným jazykem, žádá překážka jí v návratu nebrání a navíc sama žalobkyně chce co nejdříve odcestovat domů na Ukrajinu. V úvahu vzal také pobytovou historii žalobkyně na území ČR, mimo jiné, že zde pobývá od r. 2008, naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (s platností do 13. 11. 2015), které však bylo rozhodnutím ze dne 1. 2. 2014 zrušeno a řízení o tom bylo pravomocně skončeno dne 4. 3. 2015. Zrušením tohoto povolení ztratila žalobkyně oprávnění pobývat na území ČR, oprávněný pobyt tak skončil a nemá na to vliv ani neskončené řízení o podané žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta). Po zrušení platnosti povolení byla žalobkyně oprávněna pobývat na území ČR na základě výjezdního příkazu platného od 4. 3. 2015 do 2. 4. 2015, a poté ještě na základě fikce podané žádosti o udělení dlouhodobého víza dle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC za účelem strpění pobytu na území, a to do 27. 4. 2015. Délka neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR bez víza (ač k tomu nebyla oprávněna) tak byla určena od 28. 4. 2015 do 6. 4. 2017, což lze hodnotit jako období spíše delší. Žalobkyně nevysvětlila, proč se na území ČR nadále neoprávněně zdržovala a proč nevycestovala na základě platného výjezdního příkazu v období od 4. 3. 2015 do 2. 4. 2015, protože pak nemuselo dojít ke správnímu vyhoštění. Vždy pouze uvedla „*nebudu se vyjadřovat*“.
23. Mimo výše uvedené je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení obsah závazného stanoviska jakkoliv nenapadla a ani neuvedla nové skutečnosti, které by případně vedly k vyžádání si nového závazného stanoviska za

účelem posouzení existence důvodů znemožňujících její vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Nálezacím orgánem byl skutkový stav v dané věci spolehlivě zjištěn, správní orgán si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti (postupoval ve smyslu § 3 a § 50 správního řádu). Správní orgány dbaly o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). V řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. dubna 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.